

La seva participació en la campanya "Una nació, una selecció" ha coincidit amb la preconvocatòria per al combinat estatal. Oleguer Presas no ha amagat mai les seves tendències i ha comprovat que sovint conviccions i professionalitat són incompatibles. Ara el jugador s'ha trobat en el punt de mira, tot i que mai no s'ha pronunciat en contra de la selecció espanyola. De fet, encara no se sap si defensarà els colors d'Espanya en el proper Mundial, ja que dels 33 jugadors preconvocats només hi aniran 23.

Jugador antisistema, atípic i implicat en assumptes polítics i socials. Així és Oleguer Presas, un futbolista que s'ha convertit en referent per a molts sectors catalanistes amb els seus actes. L'any passat, en un Sevilla-Barça, es va negar a mostrar una pancarta a favor de la Constitució europea argumentant que la carta magna de la UE no reconeixia la identitat del poble català. No ha estat l'únic acte en què Oleguer ha mostrat les seves inquietuds polítiques. El

Oleguer, en la diana

seu primer gol a la primera divisió tampoc no va tenir una celebració corrent. El defensa va dedicar el gol al noi que havia estat detingut a Sabadell per enganxar un adhesiu que deia "Estil Bustos, no gràcies", en referència a la gestió municipal. El seu crit "Continuem caminant cap a Itaca" el dia de la celebració del títol de Lliga del Barça va ser un clam de catalanitat. Són només algunes de les mostres de les conviccions d'un jugador que, potser, defensarà els colors de la selecció

espanyola, una possibilitat que ja fa temps que es comentava.

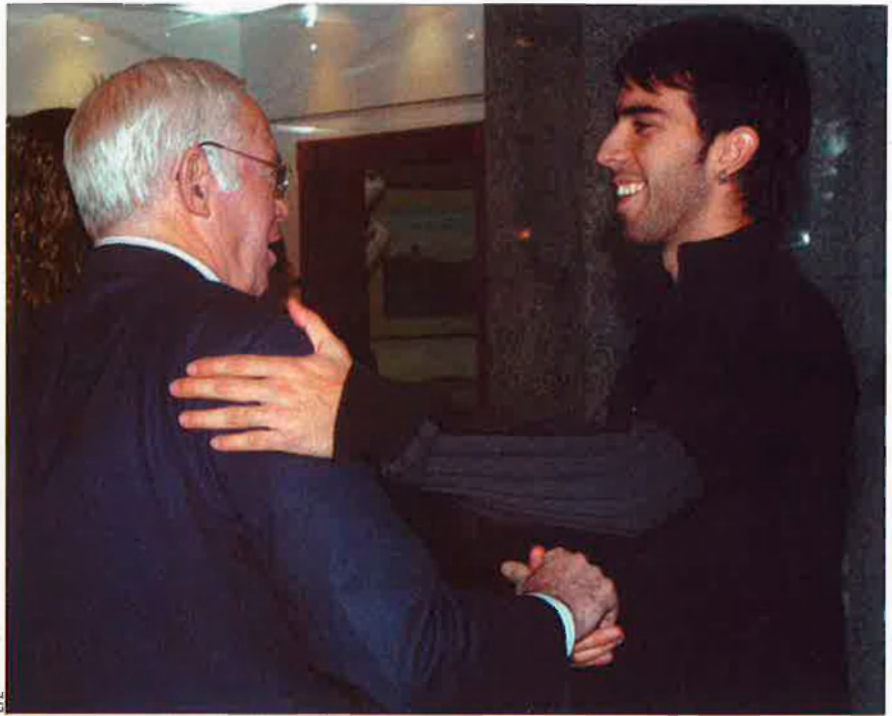
La probabilitat que fos convocat va sorgir al mes de març. En aquest moment, el central sabadellenc ja va explicar que donaria la seva opinió quan la convocatòria fos una realitat. El jugador encara no ha estat cridat per a la selecció, per tant, encara no ha fet públics els seus pensaments. De fet, mai no ha dit que renunciaria a la selecció estatal i l'únic que ha fet és assistir a unes jornades de convivència amb els possibles

seleccionats per al Mundial d'Alemanya 2006.

Si finalment forma part del combinat espanyol, no serà el primer ni l'últim catalanista a competir amb Espanya. L'Oleguer forma part d'aquell grup d'esportistes catalans que saben que l'única via per disputar un Mundial és anar-hi amb l'equip estatal, tot i que és la selecció catalana la que senten com a pròpia. La no-oficialitat de les seleccions catalanes deixa els esportistes sense la capacitat d'escollir entre Catalunya o Espanya. Aquest fet, afegit a la llei de l'esport, comporta una obligació i una manca de llibertat d'elecció. De fet, hi ha fins a tres punts d'aquesta llei (article 47.1, article 76.1 i article 79.1) que parlen de l'obligatorietat d'assistència i determinen que la sanció per no assistir-hi és la inhabilitació o la privació de llicència.

Tot i això, el cas Oleguer ha arrencat les paraules del secretari d'estat per a l'Esport, Jaime Lissavetzky, que ha dit que si Oleguer renunciava a la selecció no seria sancionat. En tot cas, el passat 9 de desembre ERC va presentar una proposició no de llei instant el Govern espanyol a modificar la llei de l'esport per evitar l'obligatorietat, com també les sancions.

Els altres Oleguer. Però mentre la selecció espanyola i la catalana no existeixin en igualtat de condicions,

Luis Aragonés, seleccionador espanyol, i Oleguer Presas es van saludar respectuosament a Madrid el 12 de desembre quan el jugador va acudir a les Jornades de convivència.

els esportistes hauran de conformar-se amb l'equip estatal. De la mateixa manera es conformava Enric Massip, ex-capità de l'equip d'handbol del Barça i una de les cares de la campanya de la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes, quan era jugador. Massip va ser un dels fixos de la selecció espanyola d'handbol, va aconseguir la medalla de bronze a Sydney 2000 i no ha

amagat mai les seves preferències: "Sempre he defensat les seleccions catalanes i, en cas d'haver pogut escollir, sempre hauria triat Catalunya. L'Oleguer ha actuat bé perquè dir sí a la selecció espanyola implica jugar a un alt nivell. Competir amb Espanya em va permetre jugar dos Jocs Olímpics i sis mundials, però el veritable sentiment el tenia quan jugava amb el Barça", assegura.

Enric Massip no és l'únic esportista catalanista que un dia es va haver de vestir la samarreta espanyola per poder competir internacionalment. Ivan Tibau, capità de la selecció catalana

Oleguer mai no ha dit que renunciaria a la selecció estatal i l'únic que ha fet és assistir a unes jornades de convivència

Recuperem els Furs Enric Solà i Palerm

PRÒXIMA APARICIO

Dins la Corona d'Aragó, els valencians eren un regne amb àmplies llibertats. Tenien les seues pròpies Corts, el seu govern i sistema judicial i una hisenda pròpia, i es regien per normes autòctones: costums, privilegis reials, actes de Cort i les més importants de totes: els Furs.

Edicions 314
Col·lecció "Quaderns 314"

www.tresiquatre.com

Quina lenta agonia, la dels ametlers perduts Toni Cucarella

Aquesta novel·la reconstrueix aspectes de la vida i les creences en un barri humil i perifèric de la ciutat de Xàtiva a finals dels seixanta. Un darrer reducte on encara sobreviu la cultura popular del poble valencià, en un món que, no obstant, prenuncia la seua desaparició just abans que la humanitat ha de posar els peus a la Lluna.

Edicions 314
Col·lecció "El grill"
Núm. 65

www.tresiquatre.com

El rei del rock Víctor Cotlliure

El rei del rock és una sàtira de les "lectures recomanades" als instituts, la literatura pretesament adequada per als nostres adolescents que els nostres adolescents no suporten. Amb un llenguatge cru i unes situacions divertides i delirants, però perfectament realistes, aquesta novel·la escandalitzarà els pares i els professors, però encantarà els estudiants.

Edicions 314
Col·lecció "El Grill"
Núm. 64

www.tresiquatre.com

Oleguer Presas ha defensat els colors de la selecció catalana en nombroses ocasions. L'any 2002 el combinat català va disputar un partit contra la selecció del Brasil i Oleguer hi va tenir un paper destacat.

JORDI PLAN

Rafael Niubó: “L’Oleguer no pot escollir i és normal el que ha fet. Quan hi hagi més camins, iavors serà diferent”

d’hoquei patins, va ser campió del món el 2001 i campió d’Europa el 2002 amb Espanya. Tot i això, es va treure l’espina aconseguint el Mundial B amb Catalunya quan la Federació Catalana de Patinatge gaudia d’una provisionalitat que li permetia competir oficialment.

“Ningú no es pot perdre l’oportunitat de jugar mundialment, ja que és una gran experiència. Qualsevol persona vol arribar lluny en la seva feina i per a un esportista aquest límit és competir internacionalment, encara que, malauradament, ho hagi de fer amb la selecció estatal. Això no vol dir que l’Oleguer renunciï al seu nacionalisme”, afirma

el jugador del Blanes, que juga els seus partits amb el braçat de capità amb l’estelada.

Els esportistes no són els únics que creuen que l’Oleguer ha pres la decisió adequada. Els dirigents de l’esport català consideren que el jugador, com la resta d’esportistes catalans que senten els colors de Catalunya, no tenen altra opció que competir amb Espanya si volen una projecció mundial.

Rafel Niubó, secretari general de l’Esport de la Generalitat de Catalunya, pensa que Oleguer és “molt coherent”: “Hem de ser respectuosos amb les seves decisions. Si cada vegada que un jugador expressa la seva ideologia el convertim en un heroi o en un antiheroi, al final provocarem que els jugadors només diguin que ‘el futbol és així’. No podem criminalitzar els esportistes que tenen opinió i esperar d’ells actes que altres no fan. Li estic molt agraït: trenca el prototip d’esportista, s’involucra en els assumptes de la seva ciutat, de la societat i del seu país. L’Oleguer, com d’altres, no pot escollir, i des del punt de vista esportiu és normal el que ha fet, quan hi hagi més

Xavier Vinyals: “No podem demanar a Oleguer un nivell de patriotisme que nosaltres no podríem tampoc demostrar”

camins i no existeixi l'obligatorietat, llavors ja serà diferent.”

En la mateixa línia es mostra David Moner, president de la Unió de Federacions Esportives Catalanes (UFEC): “Ha fet el que havia de fer. Un jugador ha de ser internacional amb el Congo belga, amb Nigèria o amb Armènia, amb qui sigui. Els dirigents podem permetre'ns el luxe de rebutjar càrrecs estatals, però un esportista, no. Ell té unes idees polítiques que comparteixo, però sovint les idees i la professionalitat són discrepants.”

L'Oleguer Presas és l'únic esportista en actiu que ha participat en la campanya “una nació, una selecció”. Precisament és aquesta excepcionalitat el que més valora el president de la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes, Xavier Vinyals: “Ha donat la cara pel país tot i estar en actiu. No li podem demanar un nivell de patriotisme que nosaltres en algun moment no podríem tampoc demostrar. Per això no em sembla correcte que l'afició culer li hagi demanat que renunciï a la selecció espanyola. Mentre no hi hagi la possibilitat d'escollir, no podem obligar els esportistes catalans a no competir per Espanya.”

Faci el que faci, l'Oleguer serà qüestionat per totes bandes.

A Catalunya hi haurà qui dubtarà de les seves conviccions ideològiques, qui se sentirà decebut i qui pensarà que ser catalanista i competir per Espanya és contradictori. A Espanya el criticaran per dir sí a la selecció espanyola a la vegada que defensa les seleccions esportives catalanes. Però altres consideraran que a un jugador no se li pot exigir tota la responsabilitat en la lluita pel reconeixement de les seleccions catalanes.

Aconseguir l'oficialitat dels combinats catalans no passa només perquè l'Oleguer Presas defensés el dret de Catalunya a tenir seleccions oficials, sinó també per les actuacions del Govern català i de les federacions. Mentrestant, Oleguer mantindrà el seu silenci fins que no arribi el dia de la convocatòria oficial. I també seguirà el seu particular viatge a Ítaca, un viatge que ha tingut un nou capítol i que de ben segur toparà amb més d'un entrebanc.

Laura Jutglar

La frontera

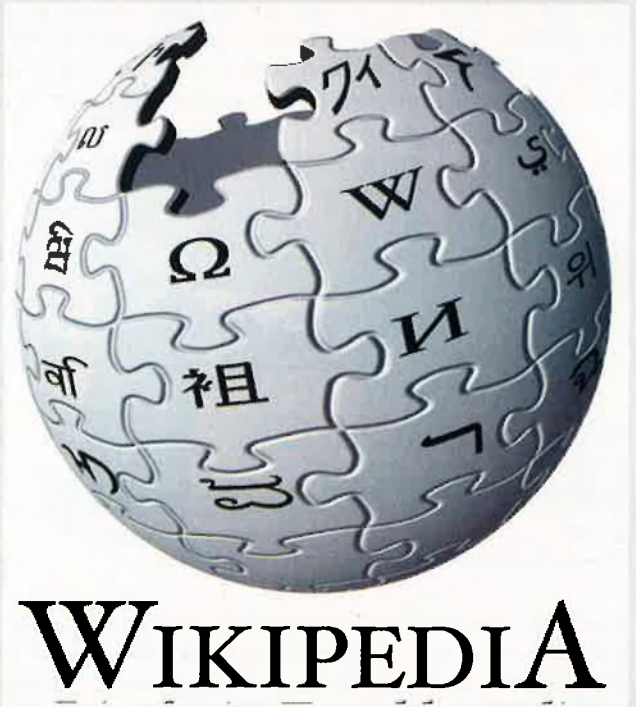
Josep Gifreu

‘Viquipèdia’

Hi ha coneixement sense interès? Hi ha fiabilitat sense fiador? Un dels delicats interrogants que planteja l'enciclopèdia en xarxa *Viquipèdia* (*Wikipedia*, en anglès) és, des del punt de vista del lector, la credibilitat de les seves entrades, i des del punt de vista dels continguts, la fiabilitat de la informació.

El cas recent que ha desencadenat una batalla de proporcions legals i polítiques de pronòstic incert s'ha produït als Estats Units. John Seigenthaler, un antic administrador de Robert Kennedy i editorialista actual del diari *USA Today*, s'ha queixat en aquest diari de la “falsa” biografia que publica *Viquipèdia* sobre la seva persona. La nota enciclopèdica indica que ell havia estat sospitós en els magnicidis de Robert Kennedy i també del germà i president John Kennedy. Seigenthaler ha demanat a Jimmy

Wales, un dels dos fundadors (juntament amb Larry Sanger) de *Viquipèdia* i president de la Fundació *Viquipèdia* (Tampa, Florida), l'“editora” legal de l'enciclopèdia, qui n'era l'autor. Wales li ha contestat que no ho sabia ni ho podia saber. Gran paradoxa d'una de les iniciatives aparentment més revolucionàries del ciberespai, que malda pel coneixement pur a partir de la col·laboració desinteressada de tothom!

Si l'encert de la iniciativa es mesura en termes d'èxit, no hi ha dubte: *Viquipèdia* (ca.viquipedia.org) s'ha situat des de la seva creació el 2001 entre les primeres pàgines visitades a Internet (rang 35 del tràfic mundial, segons Alexa a 11 de desembre). L'objectiu declarat és crear l'enciclopèdia “lliure i multilingüe més gran del món en contingut i profunditat”. Sobre l'adopció del multilingüisme, res a dir (en català, també es va escrivint l'enciclopèdia, per bé que amb deficiències importants de correcció lingüística). Sobre el significat exacte de la “llibertat” aplicada a una enciclopèdia, els dubtes són enormes. No tant per la filosofia de Wales, basada en l'anomenat “objectivisme” d'Ayn Rand (que aquest concretà en quatre elements: realitat objectiva, raó, interès propi i capitalisme). Sinó per la manca de garanties de control de la veracitat i de la qualitat dels continguts. Fins ara, l'edició de textos de transmissió del saber feia responsabilitzar l'editor de la veracitat de cada entrada. *Viquipèdia* sembla que planteja una esmena a la totalitat del procediment. Suprimeix l'editor. Però no la publicació.

Utopia del saber lliure i universal? O Babel de la confusió? O somni impossible de la factoria Disney? La pregunta inevitable és primer: qui es fa responsable dels continguts? I segon i final: a qui beneficia una enciclopèdia tan i tan rendible que no paga ni als autors?